

Xin hãy gọi đúng tên em

Cư sĩ Liên Hoa

Viết và sưu tầm hình ảnh

Bắt gặp những hình ảnh này, lòng tôi vô cùng xót xa, xúc động.

Kiếp người đây sao? Có phải đó đúng là con người không? Có bao giờ, bạn và tôi, đặt lại vấn đề lương tâm của loài người? Trong lúc chúng ta nhân danh biết bao nhiêu là lý tưởng, những danh từ hoa mỹ để đánh bóng cho mọi phương tiện và dẫn đến cứu cánh không tưởng, do chính cái tâm mang nhiều tranh chấp, thù hận.

Vấn biết rằng tất cả đều do nghiệp lực tạo tác, dắt dẫn và tái sinh trong mọi môi trường, cảnh giới, do chính mình là tác nhân gây ra. Nhưng, những khổ cảnh hiện hình, mà không một ai lâm trong thảm cảnh đó ý thức được rằng- *đó là quả do mình đã làm*, mà lại đổ dồn, qui trách đến những người khác và với lòng đố kỵ, ganh ghét đó, nên thường tạo ra những xáo trộn cho những người khác để bù trừ- bằng bạo động, giết chóc, khủng bố v.v...

Người nghèo nhìn hình ảnh của người dư ăn dư mặc với lòng thù hận, oán trách vì sự đứng đưng của lương tâm con người. Thức ăn thừa mứa của bạn có thể làm no ấm biết bao nhiêu con người, nhưng vì thiếu lòng thương, thiếu sự miễn cảm, ý thức chia sẻ, chúng ta có thể quên biết bao nhiêu thảm cảnh đang xảy ra chung quanh.

Không nói ai đúng hay sai, có thể bạn không nghe được tiếng kêu cứu, tiếng nói, tiếng khóc của đồng loại rền vang trên bầu trời... nên không thể tiếp cận để cứu giúp, chớ che. Hay bạn có thể cho rằng đó là số phận của những người đó do chiến tranh, thất học, nghèo đói, do những tai ương, trừng phạt nào đó của thần linh v.v... nên không dính dáng gì đến bạn.

Nhưng đối với người con Phật, người theo bước chân của đức Phật- *vị đại lương y*, do sự tu tập, quán chiếu và chiều sâu của nội tâm như vực dậy hết tất cả lòng thương do sự sắc bén của trí tuệ, thấy ta và người có một sự liên hệ nhân duyên nào đó trong cộng nghiệp của kiếp người. Có trí tuệ nên nở lòng thương, có lòng thương nên có trí tuệ soi sáng để tùy duyên cứu giúp.

Đạo Phật nhận thức rằng: *Đó là do vô minh*. Bóng tối của si-tham-sân đã và đang tạo ra biết bao nhiêu thảm cảnh cho vạn vật trong vũ trụ này- dù hữu tình hay vô tình. Sự thiếu sáng suốt sẽ khiến tạo ra những hành động không đúng và gây thêm nhiều xáo động.

Cho nên, trở về với chính mình, quán chiếu và sống với chân tâm- từ đó, sự nhận thức được tánh giác có mặt trong ta, trong mọi loài và sự tương duyên sinh

tương sinh, tình thương chân thật sẽ nở rộ hoa trong giỏ hành trang bằng *Tứ nghiệp pháp*: Bồ thí, ái ngữ, lợi hành, đồng sự.

*Xin một lần, ta gọi tên em
tên của con người
nhưng trong em thay hình đổi dạng
nhưng bên em, thiếu bóng con người
ta sợ rằng, gọi sẽ không đúng tên em.
tên em là màu da ?
tên em là tiếng nói ?
là đôi mắt khắc màu xanh vàng trắng đỏ
là tóc bay hương thơm thơ mộng hay rối nùi khổ nạn
tên em là những nơi đang trú ngụ
trên mọi nơi chốn trên hành tinh này ?
hay tên là những nỗi xót xa, trong kiếp làm người ?
xin được gọi tên em một lần, cho đúng danh
có phải là nỗi xót xa dang tràn
có phải là nước mắt tuôn rơi, cùng đều mặn
có phải là dòng máu đang chảy trong cơ thể, cùng màu đỏ
có phải là loài hữu tình, có khổ đau và hạnh phúc
nên,
xin được một lần, gọi tên em : con người.....*

Xin được một lần gọi đúng tên em như một nỗi băng khuâng, xót xa nào đó đọng lại trong tâm của ta, một con người. Những khổ cảnh của em trong một thân thể yếu đuối, bất toàn, trong kiếp nhân sinh cũng là nỗi bức xúc trong tâm của ta. Em có thể là tham là sân là si, là vọng nghiệp, là tất cả những gì đã tạo ra một hình thể của kiếp người với những nội kết. Đi tìm em như tìm lại con người thật trong cái thân tâm biến dạng này, như tìm lại chính ta, dù em có hoá hình trong miên trường say ngủ, dù em có ẩn núp trong bao trạng thái của sóng tâm, dù em có là ngọn lửa bùng lên ngút trời như núi lửa đang phun hay dù em có lay động khủng khiếp của trận động đất... nhưng, qua những biểu hiện của mọi trạng thái, hình thể... ta khám phá ra rằng, đó chỉ là biểu hiện của cái tâm.

Tìm lại em, kéo em ra khỏi thảm cảnh này, bằng từ bi, bằng trí tuệ, bằng sự soi sáng lại mình, vì em là sắc đẹp không ngại, là nụ cười hàm tiếu, là sự vi diệu khôn cùng, là Chân Thường trong dòng đời biến đổi, vô thường, để cho mình gọi đúng tên nhau- *một con người nhân bản*.

Xin được chia sẻ vài dòng cảm xúc và để chúng ta, một lần nữa, nhận thức được giá trị cao quý của con người mà hy hữu thay, mình đang có.

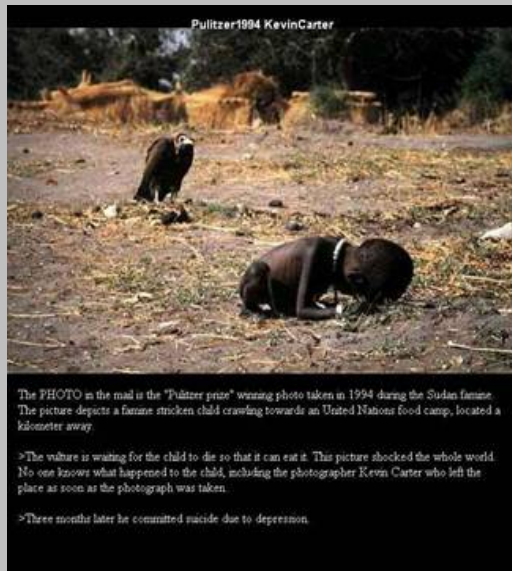
Hạnh phúc hay Khổ đau, là do chính mình tạo....

Cư sĩ Liên Hoa

10.07.09

Xin
hãy
nói
dùm
tôi

Pulitzer1994 KevinCarter

The PHOTO in the mail is the "Pulitzer prize" winning photo taken in 1994 during the Sudan famine. The picture depicts a famine stricken child crawling towards an United Nations food camp, located a kilometer away.

>The vulture is waiting for the child to die so that it can eat it. This picture shocked the whole world. No one knows what happened to the child, including the photographer Kevin Carter who left the place as soon as the photograph was taken.

>Three months later he committed suicide due to depression.

Soạn lại và viết thêm